

100 km/u

Bijna 8 jaar geleden schreef ik over ditzelfde onderwerp ook een column. In september 2012 werd de maximumsnelheid op een aantal wegen verhoogd. De Telegraaf kraaide victorie: '130 km, A2, we komen er aan!!!' Met drie uitroeptekens inderdaad. Deze maand wordt het allemaal weer teruggedraaid. De stikstofcrisis heeft duidelijk gemaakt dat 130 echt niet meer kan.

Eerst maar eens dat laatste, de noodzaak. Ik heb geen zin in discussies over microgrammen stikstof per kubieke meter lucht of zoiets. Voor we het weten staan er trekkers (of auto's dus) bij het RIVM voor de deur. En we voelen allemaal op ons klompen aan dat ook onze auto's bijdragen aan de ontstane problemen. We zullen rijden dus moeten beperken. Inderdaad: de trein in, of elektrisch rijden. Toch levert minder snel rijden ook al een bijdrage. Ook nu weer, ik ga niet met u in discussie over cijfertjes. Maar alle onderzoek wijst uit: minder snel rijden, dat helpt. Ik vraag me dan ook af waarom in hemelsnaam 100 km/u alleen geldt van 6 tot 19 uur. Stoten auto's in het donker minder narigheid uit?

Maar nu iets anders. Want toen de verlaging van de maximumsnelheid afgelopen najaar werd aangekondigd stak er een stormpje van protest op. Niet zo heel groot, en het stormpje ging beter liggen dan de stormen van de afgelopen februarimaand, maar toch. Ik voorspel dan ook dat als 100 km/u echt effectief wordt dezelfde stemmen zullen klinken. De een roept verontwaardigd over het beknotten van vrijheid. Een tweede vraagt zich boos af waarom we dan snelwegen hebben aangelegd zo breed als voetbalvelden lang zijn. En weer een ander knarsetandt dat je zo nóóit aankomt.

Dat laatste is aantoonbaar onjuist. Toen ik 11 jaar geleden een functie kreeg waardoor ik meer moest gaan rijden, heb ik direct besloten dat 100 km/u mijn eigen max zou zijn. Op de kippeneindjes die je in Nederland rijdt, scheelt dat hoogstens een paar minuten per rit. Persoonlijk door mij uitgezocht, geen discussie over nodig. Er is dus iets anders aan de hand. Het gevoel hard te moeten rijden zit niet in de km/u of in de minuten dat we er eerder zijn, maar in ons hoofd. Ik denk dat dat veel te maken heeft met die permanente onrust in ons. Want daar, bij onze volgende afspraak, daar gaat het gebeuren. Of thuis, daar zal ik eindelijk tot rust kunnen komen. Achter de horizon waar altijd de zon schijnt, daar is het leuk. En anders aan de overkant, waar het gras groener is. Daar moet ik heen. En snel ook.

De ziekte van deze tijd is onze opgejaagdheid, en die genees je niet met welke maximumsnelheid dan ook. Zelfs niet zónder maximumsnelheid. Het zal duidelijk zijn: ik ben voor die 100 km/u. Maar laat de minister er langs de weg nog een paar borden bij zetten. 'Rustig aan'. 'Denk om je hart'. Het is niet daar, het is hier'. 'De haaststrook is gesloten'. En elk bord – inderdaad - met drie uitroeptekens. !!!

